

Cir k e l p u n t

Vertraag je stap
en zie hoe alles oplicht
op 't dorre pad van loutering
hoe ongezien nabij
het Leven stroomt
in onbegrensde werkelijkheid.

Verlangzaam het verlangen
verlangzaam in je 'doen',
in 't streven naar een doel.
Zie hoe 't pad verdwijnt
en 't ontwaken rijst
in 't begeerteloos Zijn

Wanneer het Licht dan doorbreekt
op 't donkere pad der zinnen,
en grenzen vervagen
tot oeverloze kimmen,
dan speelt zich af voor 't alziend oog
de dans der schimmen.

Verblindend schouwspel vol beweging.
Waar gaan zij heen, wie gaf hen leven,
wie zijn ten dode opgeschreven?

Verzand in d' aarde
dansen zij
hun dans macabre.

Zo ligt het Pad naar 't Zelf
bezaaid met lijken,
door 't Vuur verteerd
tot as verkeerd
zijn zij tot niets geworden.

In 't stralend Licht van 't Zijn,
verrijst dan 't Zelf
in 't reine hart.

Verdwenen is het Pad
dat voert tot 't Leven
verdwenen alle stappen
verdwenen alle 'doen'
alleen in de pelgrim ligt het doel.

't Is 't Leven zelf
dat voert tot hergeboorte,
d' onsterfelijke Ziel
doet opstaan in de mens.
't Is 't Leven zelf
dat 't hart bevloeit,
en aanvuurt het gemoed
om te redden wat verloren is
om te zoeken wat verdwaald is
om te voltooien wat onaf is.

't Is 't Leven Zelf
dat vervolmaakt,
en elk gebrek volkomen maakt.
door Liefdes Kracht...

(M) cirkelpunt

A Is de boom van Waarheid sterft

Lang geleden, toen het water van beken, rivieren en zeeën nog helder was als bergkristal, kende de mens nog geen onderscheid tussen waarheid en leugen. Zijn gedachten waren waarachtig, zijn woorden helder en zijn daden zuiver. Zijn inzichten werden geboren als het ochtendlicht. Zijn stilte was als de groei der bloemen. Zijn voetstap krenkte nooit de aarde en in zijn hart sprak waarheid milde woorden, die overdag straalden als de gele gloed van brem en 's nachts geurden als zomerse kamperfoelie. De boom van waarheid was in het hart der mensen geplant. De wortels dronken uit de zuivere bron der eeuwige jeugd en de sapstroom was als een voortdurend voorjaar dat het lichaam vernieuwde.. De boom van waarheid kende geen zomer die het gemoed verhit, geen herfst waarin de aarde haar bloemenkleed verliest, geen winter waarin de koude naaktheid van het leven wordt getoond. Goed en kwaad, links en rechts, hoog en laag, binnen en buiten, hemel en aarde, man en vrouw en vele andere tegenstellingen hadden nog geen nest gemaakt in de geest der mensen. Niemand was erop uit een ander te bedriegen. Niemand verlangde naar wat van een ander was. Niemand had schaduw in de ogen, niemand een gesloten hand. Waarheid stond nog geschreven in het hart der mensen.

In de kringloop van de tijd rijgen seizoenen zich als jaarringen aan een boom aaneen. Voorjaar baart zomer, zomer verkleurt in herfst en herfst draagt reeds de winter in zijn schoot.. De gouden dageraad verzilverert eens zijn getelde dagen, die niet veel later als koperen bellen de ochtend van de ijzeren tijd inluiden, waarin de boom van waarheid langzaam sterft in de mens. Levenloze gedachten dwarrelen als verdorde bladeren in alle windstreken en droogte van de geest breekt overal uit. Regendruppels op bladeren van ontelbare bomen in wouden en bossen, worden tranen die verzuren. Tranen, die gehuild worden om de mens die niet meer weet dat de adem van de bomen om hem

heen verbonden is met de adem van de boom van waarheid in zijn hart.

Als de takken der jeugd knakken aan de boom van waarheid, zijn kruin de band met de hemel kwijtraakt en zijn wortels verkwijnen, sterven spoedig alle bomen om hem heen, wordt de ademhaling van de mens bedreigd.

Als de boom van waarheid sterft, zijn talloze mensen levende doden geworden, die elkaar begraven in velden van duisternis, waarin de kiemkracht van het licht bevroren is. Als de boom van waarheid sterft, goed en kwaad uitgroeien tot machtige vleugels die tot buiten de aarde reiken, de kunst van bedriegen hoogtij viert, het zwaard van de geest het woud van stilte splijt, de tong van de verkrachters van het woord twist om de taal der dichters, het verwarde denken de splijtzwam is geworden tussen de mensen, losgeslagen geesten feesten als beesten, dan trekken ontelbare doodgravers langs de huizen om de lichamen der gestorven waarheid op te halen. Als de boom van waarheid sterft, de laatste profeet kreupel geslagen door de straten loopt en gerechtigheid een schuilplaats zoekt in de nacht, sterven steeds meer bomen in wouden en bossen, treuren wilgen duizend wateren bijeen.

Heilige bomen verliezen hun bast, tonen de armzaligheid van de mens. Orakelbomen verhalen nog eenmaal in een treurlied over de hof van eden voordat de slang der begeerte daar binnensloop en zich kronkelde om de boom van waarheid. Voor de laatste keer zullen hun bladeren ritselen en de toekomst onthullen van hen die de leugen dienen.

De veelkleurige tol der razernij, in beweging gebracht door de zweep van verlangen, kan niet meer tot stilstand komen. Zij die het kleed der waarheid nog dragen, zullen in de dagen van de ijzeren tijd leugenaars worden genoemd door hen die het grauwe doodskleed over de aarde trekken om haar geschonden lichaam te verbergen voor het verzengende licht.

Als de boom van waarheid in vele mensen sterft, kies dan niet de brede weg waar lianen van leugens je wurgen, maar volg stil het innerlijk pad, waar je boom van waarheid je beschut. Brand je niet aan het vuur van de haat, koester waarheid als een kostbaar juweel in je hart, laat je licht in duistere dagen schijnen, zodat de eenzamen en verdrukten, gekweld door deze wereld, kunnen uitrusten in het lommer van je boom van waarheid. Al sterven alle bomen in wouden en bossen, als jij sterft voor de dood zal je boom van waarheid in alle glorie bloesemen. Alleen de vleugels van licht kunnen opwieken naar de verre horizon, waar tijd vervluchtigt in nevels van verzonken landen en de ruimte haar grenzen heeft uitgewist. De wortels van de boom van waarheid reiken naar de hemel en zijn takken spreiden zich over heel de aarde uit. Geen bijl in handen van hebzuchtige mensen kan zijn wortels treffen. Eens in de tijd zal en nieuwe ochtend weer wortels schieten in de oude aarde, waardoor de boom van waarheid opnieuw tot leven kan komen in de harten van hen die dronken uit de beker der vergetelheid. Zij zullen hun armen naar de hemel uitstrekken om met wijd open handen het grenzeloze licht te ontvangen.

Uit: de Meester van de Eindtijd
©Marcel Messing

I saw many humans
on whom there were no clothes.

I saw many clothes
in which there were no humans.

Rumi

Ontdek Wie je werkelijk bent.

Je huilt als je geboren wordt omdat je in deze wereld komt zonder dat je weet wie je bent en waarom je hier bent. Jouw schreeuw is een smeekbede om te willen weten, "Wie ben ik?"

Als jij je echter je hele leven alleen maar richt op het fysieke bestaan, wanneer zul je dan in staat zijn te begrijpen wie je werkelijk bent?

Er ligt een veel diepere betekenis ten grondslag aan je leven dan slechts het druk maken om- en zorgen voor je lichaam.

Je zult moeten beginnen met "Wie ben ik?", en eindigen met "Ik ben dat! Ik ben God!".

Je zult moeten herkennen dat jij Zelf de goddelijkheid bent, en je leven eindigen in de ultieme Vrede die je eigen ware Realiteit is.

Helaas is het zo dat de meesten onder jullie je aandacht slechts richten op de wereldse pleziertjes die je kunt verwerven, verlangend naar direct genoeg, en niet denken aan de toekomstige consequenties die ooit het gevolg zullen zijn van je handelen.

Wanneer een kikker vliegen of wormen voor zich ziet wordt zij zo blij en enthousiast dat ze deze direct zal willen bespringen en ze helemaal wil verslinden om ervan te genieten. Echter achter die kikker ligt een slang te wachten, klaar om de kikker te vangen en op te eten. De slang is erg blij met zijn prooi in de vorm van die kikker, die zich alleen maar bezig houdt met zijn eigen genot.

De slang op zijn beurt beseft niet dat boven hem een havik rondcirkelt, klaar om de slang met zijn klauwen op te pakken. De havik is zo vol vreugde met het idee die domme nietsvermoedende slang te grijpen en op te eten dat zij geen aandacht geeft aan de jager in de bosjes die klaar staat haar af te schieten

Op precies dezelfde manier denk ook jij er alleen maar aan je eigen verlangens te stillen en de gerieflijkheden te ondervinden die je voor je ziet, er helemaal geen rekening mee houdend wat jou besluip, wachtende om naar je uit te halen.

Je verspilt je tijd, zonder enige notie te geven aan de schade die je in de toekomst zult ondervinden.

Je kunt niet weten wanneer, op welke plek en in welke omstandigheden het gevaar zich bekend zal maken en op je pad zal komen.

Daarom zul je de tijd die je NU ter beschikking hebt moeten heiligen, en haar op juiste manier moeten gebruiken, besef hebbend van haar heiligheid en kostbaarheid.

[vertaald van Divine Plan]

Iemand die de geschiedenis van de mensheid bestudeert en daaruit de juiste conclusies wil trekken, zal alles in een heel breed perspectief moeten bekijken en niet blijven steken in oppervlakkige letterknechterij.

De verschillende mensenrassen die de Aarde bewonen hebben allemaal een eigen verleden, en in vele opzichten hebben ze ook ieder een heel andere toekomst. Er zijn elementen aanwezig die deze rassen met elkaar gemeen hebben, maar er zijn ontegenzeggelijk ook elementen die hen scheiden. Tussen al die verschillende rassen met allemaal hun eigen aard vinden we ook de oude geestgeborenen die Hermes Trismegistus, de Egyptische Avatar de Kinderen van het Vuur noemde, omdat ze al lang geleden uit het goddelijk Vuur geboren zijn. In de breedst mogelijke zin is dit een groep mensen met microkosmosen die nog altijd in staat zijn een directe verbinding met de Geest te hebben, en een leven in de Geest te leiden.

Alle Heilige Taal in de oorspronkelijke en onbezoedelde staat richt zich tot deze uitzonderlijke klasse der mensheid, tot de Geestgeborenen van het eerste begin. En vanuit een zeker perspectief moet de universele Gnosis voor andere mensentypes als gevaarlijk beschouwd worden.

Waarom gevaarlijk? Om dit te begrijpen moeten we beseffen dat de kinderen van het Vuur - de kinderen van God - en de kinderen van de gevallen natuur heel verschillende interesses hebben. De kinderen van God zoeken ernaar, voor zover ze in de staat van gevangenschap verkeren, om de gevallen wereld te transcenderen, terwijl de kinderen van de dood de dualistische wereld proberen te behouden met zichzelf erin. Hun interesses en moeite staan dus diametraal tegenover elkaar.

Ze zijn niet verenigbaar, en daarom hebben alle Gnostische ordes zich in het verleden uit de maatschappij teruggetrokken. Dit is ook de reden waarom de Boeddha zijn leerlingen het volgende adviseerde:

"Als je niemand meer kunt vinden die zich op jouw spirituele niveau bevindt of daarboven, trek je dan terug op een afgelegen plek - in een grot, of in het bos - en mediteer, want kameraadschap met dwazen is onmogelijk".

Als de kinderen van God de leiding op zich zouden nemen op Aarde, dan zou dit vergezeld gaan van een totale verandering van de levenssfeer, de aura van de Aarde. Het veld van de wereld des doods zou als het Gnostische Veld worden, een zeer sereen en uiterst puur Veld. De reflectiesfeer zou geleegd worden en schoongemaakt. Alle processen tot het handhaven van zichzelf zouden in de reflectiesfeer onmogelijk worden. Alles wat bij het bestaan in het gevallen levensveld hoort, zou anders worden. De miljarden gevallen entiteiten die deze planeet bewonen zouden eenvoudigweg hier niet langer kunnen bestaan, en het zou dus zijn alsof ze waren

vernietigd. Dit maakt het misschien duidelijk waarom de Heer van de Wereld - Christus - de mensheid tot op zekere hoogte toestaat zijn gang te gaan!

Het kind van God is echter een schepsel dat zich moet gedragen op een manier die in overeenstemming is met het fundamentele goddelijke Idee waarop zijn wezen gestoeld is. Als hij van dat Idee afwijkt, dan zal hij allerlei moeilijkheden en narigheid ondervinden die aan hem zal blijven vreten totdat hij terugkeert naar het oorspronkelijke Idee. Dit gebeurt op duistere planeten zoals de Aarde, door cyclische transmutaties van het ongoddelijke levensveld, wat het veld is waarin de gevallen mensheid is ontstaan. Zo'n transmutatie zorgt ervoor dat het veld weer aan de eisen van de inkomende Nieuwe Geest voldoet, en daarom moeten de microkosmosen die zich in dat veld bevinden zich óf overgeven aan de Christus, óf de reïncarnerende levensgolf van die planeet verlaten, gewoonlijk via zuivering in het astrale vuur. Vandaag de dag is weer zo'n grote verandering van het levensveld onderweg hier naartoe om te maken dat het veld weer voldoet aan de vereisten van de Nieuwe Geest die het hier weer tot Zijn thuis wil maken. Ook de broederschap van de Heilige Graal op Aarde manifesteert zich weer opnieuw.

Dit is allemaal deel van de kolossale onderneming van de ware Dienaren van het Goddelijk Plan. Om dezelfde reden kwamen in het verleden de bevrijde Dienaren ook altijd al naar de Aarde. Hun leerlingen en dienaren kwamen hier, en nog steeds, om een intense activiteit te ontplooiën met als doel de gevallen zielen te verlossen, en alle gevangen entiteiten te verheffen en terug te brengen naar de Gemeenschap van God. Alle werkelijk Heilige Taal en alle Universele Leerstellingen bevatten getuigenissen van deze machtige en glorieuze poging, die keer op keer in de geschiedenis van de Aarde herhaald is.

In veel perioden in de geschiedenis van de mens werden er de noodzakelijke condities geschapen om dit grote werk van de Christushiërarchie te kunnen volbrengen. De ware kerk, de Kerk van de Geest is vaak op Aarde verschenen. Neem bijvoorbeeld de Kerk van de Katharen. Of denk aan Apollonius van Tyana, of de Gnostische Kerken rond de Middellandse Zee, in Klein Azië, Griekenland, de Balkan, Egypte en andere delen van Noord Afrika. We kunnen met veel vreugde beamen dat er in al die tijd een aanzienlijk aantal entiteiten het Bevrijdende Leven gevonden heeft. Door alle tijdperken heen is het bij elkaar een menigte van inderdaad ontelbare zielen, die vergaard zijn uit alle volkeren en rassen op Aarde.

Ondanks dat deze groepen leefgemeenschappen stichtten op Aarde, en andere wereldse faciliteiten regelden

die hun werk hier mogelijk maakten, was het toch altijd hun doel om de gevallen wereld te verlaten en anderen te helpen hetzelfde te doen. Daarom bouwden ze ook niets blijvends. Iets stoffelijks zou in het universum des doods toch niet lang kunnen blijven bestaan, want vergankelijkheid en verval zijn natuurlijke processen in de noodorde. Het heilige en het gevallene zullen nooit met elkaar verenigd kunnen worden.

In het verhaal van Kaïn en Abel in het Oude Testament valt alles in duigen wat de ontwaakte Kaïn in de gevallen wereld probeert neer te zetten. Ten tijde van de legende moest Kaïns offer altijd geweigerd worden, omdat de omstandigheden voor het levensveld in de natuur des doods toen niet geschikt waren voor succes met zijn werk, ze moesten eerst veranderen. Kaïn, de vanaf het begin spiritueel ingestelde Mens, beseft dit. Maar in zijn spontane naïviteit kijkt hij eerst naar de fundamentele fout in zijn broer Abel, en met de beste bedoelingen probeert hij een verandering in zijn wezen te forceren. Deze broedermoord, die vaak herhaald is door een misplaatste dienstijver van spirituele enthousiastelingen, is niets minder dan een poging om dwang aan het Abel-type op te leggen.

Stel nu eens dat iemand zich in de buitenste kring van een Gnostische groep bevindt, en hij begrijpt het allemaal totaal niet. Het zegt hem niets. Hij zal zich dan uit eigen beweging uit de groep terugtrekken en terugkeren naar zijn gewone manier van bestaan. Hij zal weer zijn gebruikelijke leven leiden totdat het ooit op een dag misschien wél het juiste moment is. Zo iemand kan en mag niet gedwongen worden. Als we dat wel zouden doen, dan ontwrichten we daarmee het functioneren van zijn zenuwstelsel. Het evenwicht van de cerebrale functies zou overhoop worden gehaald, en we zouden hem letterlijk mentaal ziek maken. Mensen die gedwongen een Gnostische groep binnengaan, of dit doen onder druk van anderen, keren zich daarom uiteindelijk krachtig tegen die groep. Zulke dwang, vermengd met een beetje cultuur, is in feite een welbekende occulte manier om iemand tot een slaaf van de Archons en de Aeonen te maken. Deze manier wordt vandaag de dag nog steeds gebruikt, bewust of onbewust, door meeste buitenzintuiglijk, spiritueel en religieus georiënteerde groepen. De klassieke broedermoord moeten we dus altijd afkeuren. Het is nooit goed om iemand te dwingen tot een verbinding met de Geest, of tot het leven van de Geest. Dit zijn dingen die uit zichzelf moeten ontstaan. De Kerk van de Geest zal nooit de fout maken iemand te dwingen. Hij zal ook nooit een discussie beginnen met entiteiten die fundamenteel anders zijn.

De Kerk van de Geest is op Aarde vaak ten onder gegaan aan conflict. Maar dat was altijd vanwege een strijd die er tegen gevoerd werd. Het was altijd een kwestie

van vervolging, en dat is het tegenwoordig nog. De Geest hoeft nooit iets te forceren, ten eerst omdat de Kerk van de Geest gegrond is in de zekerheid dat het ooit op een dag de dualiteit zal overwinnen. Ten tweede weet hij dat hij onvernietigbaar is. Het is alleen maar zo dat hij in dit dualistische veld van bestaan niet kan gedijen, en er geen goede verblijfplaats in kan vinden. Vanuit een lager gezichtspunt gezien is dit de vloek van Kaïn. Maar als iemand Kaïn vervolgt, of hem probeert te doden, dan zal de Geest tussenbeide komen om hem te beschermen, zo zegt de legende in het Oude Testament.

Maar de Kerk van de Geest komt en gaat altijd op Aarde uit eigen beweging, en hij volgt daarin een eigen ritme. Hij kan niet voortdurend op Aarde blijven om alle gevallen schepsels de kans te geven om zelf het Pad van Terugkeer te volgen, en de broedermoord van Kaïn is niet toegestaan. De Kerk van de Geest herleeft zo nu en dan, en het is zeker dat hij met de oogsten die hij verzamelt de universele wetten zal kunnen vervullen.

We willen het nu eens van de andere kant bekijken, vanuit het gezichtspunt van de gevallen mensen, dus vanuit het perspectief van hen die nog geen kinderen van God zijn, of het nog niet kunnen worden. Er zijn miljarden entiteiten op Aarde die geen enkele herinnering aan de Geest hebben, en ook geen natuurlijke neiging voelen om ernaar te zoeken. Zij zijn volledig in de greep van de archonten en de Aeonen. Ze zijn als robots. Maar een schepper is altijd aan zijn schepsels gebonden, en vanwege die natuurwet kan hij

zijn eigen handwerk niet in de steek laten. Daarom geven de krachten van de gevallen natuur altijd een krachtige impuls in de richting van het behoud van hun schepsels, en ook het veld waarin zij gedijen.

Alle archonten zijn via de Aeonen betrokken bij het behoud van de schepsels die ondergeschikt aan hen zijn. Ze kunnen niet anders. Hiermee dienen zij alleen zichzelf, want als hun schepsels zouden verdwijnen, zouden zij zelf ook ophouden te bestaan. Dat is de reden dat er een hiërarchisch georganiseerde priesterorde in de wereld in stand wordt gehouden. Het is een priesterorde met maar één enkel doel, één taak: het veld van ontstaan in stand houden, het veld van de archonten en aeonen in zijn dualistische staat bewaren. Het is hun doel om de wereld te behouden zoals die is, en de entiteiten die deze wereld bewonen moeten samenwerken als een grote troep slaven voor de dualistische hiërarchie en de prins van deze wereld. Het is voor deze entiteiten dat het wiel in de materiële en de reflectiesfeer maar eindeloos door blijft draaien.

Daarom is er maar een tijdelijk 'hemels' leven in de reflectiesfeer. Het is één van de manieren waarop de archonten zichzelf en hun schepsels proberen te beschermen. Zo stelt de kerk des doods zichzelf tegenover de Kerk van de Geest. Het logische gevolg is helaas verraad, en pogingen om de Geest te vermoorden en de spirituele Mens te vervolgen, waar hij zich ook maar bevindt.

Nu is het zo dat de kerk van de archonten niet over een Universele Leer beschikt, want als zij de waarheid die aan die ontwikkeling ten grondslag ligt zouden onthullen en bekendmaken, dan zou dit duidelijk de superioriteit van de Geest en de spirituele Mens laten zien. Dan zouden ze hun leerstellingen eenvoudigweg ondergeschikt moeten maken aan de Leerstelling van de Geest, en dat zou hun dood betekenen, het einde van hun bestaan, hun vernietiging. Zij kunnen echter vanwege hun aard de "dood" van een aspirant niet accepteren als die teweeg gebracht wordt door de vrijwillige keus voor transfiguratie, wat mogelijk wordt met de nieuwe omstandigheden die tot leven geroepen worden door de Geestelijke Kerk. Dus ter wille van het voortbestaan van de kerk des doods, moet de Geest wel verraden worden, en moet de kerk van de Geest wel vernietigd worden, waar die maar opduikt. Evenzo moet de van begin af aan spirituele Mens worden vervolgd en vermoord, waar hij zich ook op de aardbol bevindt.

Maar hoe wordt de Geest dan verraden? Eén manier is het besmetten van de Leer van de Geest met behulp van theologievazallen die de goddelijke Orde in puur dualistische termen en behoeften uitleggen.

Om kort te gaan: je verraadt de Geest door je Aardse

doelen na te streven onder het rookgordijn van een gestolen en ontheiligde spirituele leer. Want als de Geest op die manier verraden en gecorrumpeerd is, dan is het heel gemakkelijk om de Kerk van de Geest en de spirituele mens te vervolgen. Denk maar aan het verraad van de Kathaarse Kerk en de vervolging van de ware Christenen - Gnostici - door de eeuwen heen, onder het mom van "te moeten ingrijpen om de Geest te behoeden, ter meerdere glorie van God".

Waar dualistische krachten de macht over een wereld in handen krijgen, daar wordt de Kerk van de Gnosis, de Kerk van de Geest, een vervolgd kerk. Het notoire concilie van Constantinopel moet ook in dit licht gezien worden. Bij dit concilie werd de Geest officieel verworpen onder het voorwendsel "dat ze al in bezit waren van de Geest"! Dit concilie werd gehouden in het jaar 381. Het onderwerp was het reguleren van de Leer van de Heilige Geest. Stel je toch eens voor: "We reguleren de Leer van de Heilige Geest. Wij geloven dit wel, maar dat niet. We accepteren dit wel, maar dat niet. We doen dit wel, maar dat niet...", en ga zo maar door. Zo gingen de leden van het concilie te werk.

We moeten hierbij vermelden dat de Grieks Orthodoxe kerk dat concilie nooit erkend heeft. Maar de Rooms Katholieke kerk des te meer! Desondanks waren de toen genomen beslissingen kennelijk niet voldoende, want zeventig jaar later, in het jaar 451, werd er een nieuw concilie gehouden: het concilie van Chalcedonië. Daar werden er officiële besluiten genomen over de eenheid van de goddelijke Natuur en de menselijke natuur. "Wij" - gevallen entiteiten - "zijn verbonden met Christus", zo stelden ze. Het grootste verraad uit de geschiedenis was het verraad van Christus, wat begon in het jaar 451.

Vanaf dat moment werd zijn heilige naam als een etiket op allerlei grondstellingen en leringen geplakt. Christus en Maria werden tot paradepaardjes van de kerk gemaakt: pure aeonen-goden. En vandaag de dag heeft iedereen het in de New-Age beweging over zijn

eigen innerlijke Christus, en hoe ze die met hun leven dienen.

Maar herhaaldelijk is gebleken dat er in feite maar heel weinig mensen op Aarde zijn die nu werkelijk het Ware Pad volgen, en dus moeten al die anderen de archonten en de aeonen dienen, die het gewoon heerlijk vinden om de Christus te imiteren!

De kerk van de archonten accepteert de Christus dus alleen maar in naam. Deze naam wordt misbruikt als een merk dat overal rondgestrooid en opgeplakt wordt, niet in het minst in de New-Age wereld. Wat een enorme verwarring teistert deze wereld vandaag de dag! In de ogen van de Christus en de spiritueel gezonde mensen is het een gigantische chaos van extreme begoocheling en gekte. Desalniettemin staat het Pad van Terugkeer in het nieuwe Testament helder beschreven, vanaf het laagste niveau, helemaal tot aan het bevrijde Leven.

Je kunt eruit opmaken hoe de Christus, als Jezus, dwars door alle sferen van de archonten en Aeonen heen rijst, en hoe verward en zenuwachtig hen dat maakt, omdat de Heer van het Leven dwars door hun midden is gegaan zonder dat ze het merkten. Dit betekent namelijk dat het verraad, het klassieke verraad uit het begin, geneutraliseerd wordt door allen die het Ware Pad van Transfiguratie volgen, en dat geen enkele dualistische commotie de blik kan doen vervagen in de ogen van hen die de vereisten van het Pad begrijpen en hun voeten er al stevig op geplant hebben.

Uit de Nieuwe Gnosis
Thenewcall

Men is of in de wereld, of in de opstanding, of op de plaatsen die in het midden zijn;
dat ik daar niet aangetroffen moge worden !

In deze wereld is er goed en kwaad.

Maar het goede in de wereld is niet werkelijk goed.

En het slechte in haar is niet werkelijk slecht.

Doch in deze wereld is er een kwaad dat werkelijk kwaad is.

Het wordt het 'midden' genoemd. Het is de dood.

Zolang we nog in deze wereld zijn,

moeten we alles doen om de opstanding te verwerven,

opdat we, als we ons vlees afleggen,

in de Rust aangetroffen mogen worden en niet in het midden
geraken. Want velen verdwalen onderweg.

Het is goed de wereld te verlaten voordat men gezondigd
heeft. Sommigen willen, noch kunnen het.

Anderen die het willen, hebben er geen baat bij dat ze het niet
gedaan hebben, want hun verlangen maakt hen tot zondaars.

Ook zijn er die het niet willen, maar toch doen.

De gerechtigheid zal aan beide groepen ontgaan :

zowel aan hen die niet willen als aan hen die niet doen.

Evangelie van Philippus

**Indien gij wat beneden is
niet gelijk maakt aan wat boven is,
en het linkse gelijk aan het rechtse,
en wat achter is gelijk aan wat voor is,
indien gij niet ingaat in het middelpunt
en opgaat in de Geest,
zult gij het Koninkrijk Gods
niet binnengaan.**

Het Evangelie van de Heilige Twaalven

www.spiritueleteksten.nl

Zij, die onder één noemer samen te brengen zijn vinden elkander altijd.

Dit geldt in de spiritualiteit en het geldt in de materie. De volksmond zegt: "soort zoekt soort" en: "zeg mij wie uw vrienden zijn en ik zal zeggen wie u bent!"

Een mens kan vele kennissen bezitten, maar slechts enkele vrienden, en hij noemt diegenen zijn "vrienden", die bewijzen dat zij smart en vreugde met hem delen kunnen.

Mensen van gelijke innerlijke standing begrijpen waarom de ander lijdt en waarom de ander vreugde kent. Hun weg voert langs dezelfde obstakels, zij het dan in een enigszins andere nuancering, maar zij ontmoeten dezelfde barricaden en vreugden, omdat er in werkelijkheid slechts één Weg bestaat, die slechts uiterlijke verschillen kent.

Het is de weg van de mensen die van hetzelfde oorspronkelijke Ras des Lichts zijn; zij houden het grote Doel in het oog en zij accepteren de consequenties om dat doel te bereiken, zij aanvaarden de moeilijke gang van hun leven, omdat zij weten dat zij, die kwaliteit bezitten, beproefd zullen worden.

Eén ding hebben zij allen gemeen: zij vervallen nooit in het horizontale gedrag van de massamensen.

Voor hen is de innerlijke Weg tot de Hoogten een vanzelfsprekende weg en zij verliezen geen tijd met de schone veelbelovende leugens dezer maatschappij, noch vullen zij hun denken met minderwaardige interesses, want zij weten dat hun denken hun gehele wezen kan domineren en het vernieuwen of vernielen.

Daarom is deze mens ongeïnteresseerd in banale of onwaardige onderwerpen, want zij vervuilen of verlagen zijn denken

Hij weet dat hij iedere verontreiniging weer zal moeten uitwissen en hij wil zichzelf niet extra belasten op deze toch al zware levensgang.

Daar waar hij afscheid heeft genomen van een autoritaire spirituele macht beseft hij dat hij nu in zichzelf zo een leidinggevende kracht zal moeten scheppen.

Overgelaten aan zichzelf zullen de verleidingen komen, die hij sterker zal ondergaan dan ooit tevoren, want niemand houdt hem van deze misleidingen en schijnvreugden af, noch is hij gebonden door uiterlijke wetten en plichten.

Wellicht laat hij zich nog enige tijd weerhouden door de hem bekende wetten die hem tot een gewoonte zijn geworden, maar weldra komt het ogenblik waarop hij doet hetgeen hij wil doen en hetgeen bij zijn innerlijke staat past.

Op de aan dogma's en wetten gebonden mens zijn de woorden "soort zoekt soort" en "zeg mij wie uw vrienden zijn...." nog niet van toepassing, want hij wordt belet zichzelf te zijn door de groepsmentaliteit en zijn

leider; maar daar waar de mens wederom zichzelf wordt, daar zoekt hij zijn soortgenoten.

Deze behoeven zich niet in zijn directe nabijheid te bevinden, zij kunnen ver weg zijn, maar zij voelen zich één, niettegenstaande de grote uiterlijke afstand. Waarlijke innerlijke gelijkheid kent geen afstand, zij kent de innerlijke Wet die zich door geen tijdruimte-lijkheid laat weerhouden.

Zodra deze innerlijke wet in de mens resoneert ziet hij zijn weg en hij weet dat deze moeilijk zal zijn hoewel de uiterlijke wetten en dogma's zijn weggevallen.

Zijn geweten en zijn intuïtie vormen twee gidsen die strenger zijn dan iedere uiterlijke meester en hij kent de gevolgen als hij deze twee gidsen negeert.

De banvloek wordt niet over hem uitgesproken, maar hij vervloekt zichzelf en deze vloek wordt hem tot een teistering, een gewetenswroeging, totdat hij terugkeert op zijn schreden en boete doet. Zij die vrijwel doorlopend op deze wijze zondigen tegen intuïtie en geweten hebben een uiterlijke macht nodig om hun schuldgevoel te kunnen nivelleren.

Zij hebben, dan wel in een ver verleden dan wel in het heden, een bijna onoverkomelijk vergrijp tegen hun geweten en hun intuïtie gepleegd en uit een innerlijk onbehagen zoeken zij een mogelijkheid voor een compromis.

Wij hebben wel eens horen zeggen. "Ik ben vroeger een Kathaar geweest, een Tempelier, een Graalridder, een Magiër.....", maar nooit zei iemand: "Ik ben een dief geweest, een misdadiger of een lafaard."

Neen, de mens herinnert zich het liefste een verheven zijns -toestand. Het onbegrijpelijke is echter altijd: Waarom is de Kathaar teruggevallen in een minderwaardig levenspatroon?

Waarom is de Tempelier een door begeerte gedreven mens geworden?

Waarom is de Graalridder een egoïst geworden, die slechts zijn eigen belangen dient?

En waarom is de Magiër een volkomen on-magisch mens geworden?

Er is altijd een lacune in deze beweringen, die nooit anders kan worden verklaard dan dat als deze mens werkelijk degene is geweest die hij beweert, hij een verrader, een mislukkeling of een lafaard moet zijn geweest.

De fout waardoor hij in dat vorige leven heeft gefaald spreekt wederom uit zijn huidige leven en zijn trotse en zelfgenoegzame woorden worden hem tot een oordeel. Hij pronkt met een verleden dat hij nimmer heeft bezeten, dan wel hij is onwetend en inzicht-loos en beschuldigt zichzelf van verraad, lafheid en gewetenloosheid. En zoiets zou de mens nooit doen.

Iemand die waarlijk een verheven mens is geweest en

faalde, zal zijn uiterste best doen om deze fout te herstellen en spreekt er niet over.

Welk mens is trots op zijn misstap?

Het zelfstandige, wetende individu wordt altijd voor zijn oude falen geplaatst om hem te dwingen deze drempel te overschrijden.

Een serieus mens krijgt de kans zijn misstap te herstellen, grijpt hij die kans niet, dan bewijst hij een schijn-spiritualist te zijn.

Zodra de mens blijk geeft het ernstig te menen met de spiritualiteit, plaatsen de omstandigheden hem voor de consequenties, opdat hij zijn woorden waar zal kunnen maken. De serieuze pelgrim is daar blij om, de schijn-spiritualist wringt zich in allerlei bochten om deze consequentie te vermijden. Zijn levensgedrag tekent hem en wordt hem tot een oordeel.

Iemand kan doorlopend over zijn spirituele hunkering spreken, maar wanneer zijn levensgedrag het tegendeel vertoont is hij een gespleten, dan wel een schuldbe-wust mens en wordt hij noodgedwongen een schijnspi-ritualist.

Iemand kan beweren dat hij Kennis bezit, doch wan-neer hij lijnrecht tegen zijn geweten en intuïtie handelt en zichzelf doorlopend mentaal verontreinigt, bezit hij die Kennis niet.

Daarom is deze hedendaagse tijd zo rauw en ontmas-kerend, omdat blijkt dat er zeer weinig overblijft van hetgeen miljoenen gedurende eeuwen zeiden. Hieruit blijkt dat de kern voos dan wel minimaal waarachtig is.

Men kan een groot bewonderaar zijn van onverschillig welke boodschapper uit het verleden, maar deze be-wondering zal niets anders zijn dan een geëmotioneer-de heldenverering, wanneer men zijn woorden niet praktiseert. Heldenverering in de spiritualiteit, in de kunst, in de sport, is niets anders dan het zich vastgrij-pen aan een autoriteit, omdat men de eigen minder-waardigheid als een tekort of een schuld ondergaat. Begaaftde mensen, hetzij in de spiritualiteit hetzij in welke horizontale kundigheid ook, kennen geen hel-denverering, er is slechts het herkennen en waarderen van gelijken of meerderen.

Hij die ervan droomt te zijn zoals zijn naaste of te be-zitten hetgeen zijn naaste bezit, wordt gedreven door zelfbevrediging, de begeerte om iets te zijn, iets te heb-ben. Zodra men deze heldenverering vergeet wordt men geconfronteerd met de eigen realiteit, die men het liefste vergeten wil.

Daarom kennen veel mensen bitterheid en teleurstel-ling, het leven ontnam hen hun helden, spiritueel dan wel stoffelijk. En een wereld zonder "helden" is grauw, uitzichtloos en nutteloos.

Dan vlucht men in de ziekte, in allerlei genietingen of in exaltaties; het leven wordt door deze mens niet aanvaard zoals het is, bezit levensangst, angst voor de werkelijkheid.

Zulk een mens zal het in deze ontmaskerende tijd bij-zonder moeilijk hebben en dus zoekt hij asiel in de kerken, in de geëxalteerde religieuze uitingen, in ziek-ten, in nerveuze depressies, in al die verschijnselen waaraan onze tijd zo rijk is en die de profiteurs onzer maatschappij gelegenheid schenken zichzelf hieraan te bevredigen, materieel en spiritueel.

De mensheid is gefrustreerd, omdat zij, zowel als in-dividu en als groep, de kans tot herstel heeft laten voorbijgaan.

Iedere Boodschapper die de mens als een individu aanspreekt, schenkt deze een kans om zichzelf te ge-nezen van zijn innerlijke frustratie, van zijn schuld-complex, van zijn gewetenloosheid.

Hij werpt hem terug op zijn ingevreten fout en plaatst hem voor de realiteit, dat is de enige, afdoende oplos-sing voor de falende mens.

En is in 't diepste wezen niet ieder mens, onverschil-lig hoe hij zich heden gedraagt, een falend mens, een falend individu, een gevallen Lichtzoon?

Maar wat doet hij met dit besef? Neemt hij er genoee-gen mee? Zoekt hij een compensatie, een uitvlucht, een bedekking?

Of aanvaardt hij de consequenties en vangt hij de al-oude innerlijke Weg aan, op basis van intuïtie en ge-weten, daar beginnende waar hij eens is blijven ste-ken, zowel in het oer-verleden, als in het heden?

Vanzelfsprekend is dat niet gemakkelijk, want die oude drempel tekent zich weer voor hem af, de drempel die hij liever zou vergeten. De drempel die hij bedekte met frasen, theorieën, dogma's, wetten en compensaties. Die hij zelfs trachtte af te kopen soms

De weg der sterken

door materiële giften. Hoeveel bewegingen zijn daarvoor rijk geworden aan geld en goed?

Daarom: de innerlijke Weg zonder dogma's en wetten is niet gemakkelijker, hij is veel zwaarder, want de serieuze pelgrim wordt wederom voor zijn individuele drempel geplaatst.

Doch degenen die van zijn ras zijn en die eveneens deze innerlijke Wet herkennen, zullen naast hem staan, omdat zij zien hoe hij worstelt en omdat zij zien hoe hij zijn best doet voor de overwinning, hoe hij zijn micro-kosmische lafheid, zijn loochening negeert en doorzet, hoewel hij weet dat de beproevingen voor hem zullen komen. Dat is waarachtige moed.

Deze mens bewijst dat hij innerlijk een verleden bezit, dat waarlijk verheven is geweest, hoewel hij faalde.

En wie onder zijns gelijken zal hem willen of kunnen oordelen, daar zij allen faalden?

De autonome, individuele mens is dikwijls iemand die geteisterd wordt door vallen en opstaan, maar hij is zichzelf, de waarachtige mens.

Iemand die valt is geen falende meer zodra hij wederom opstaat, maar hij die valt en blijft liggen in de modder van dit levensbestaan, hij is de falende die de autoriteit nodig heeft om zijn falen te bedekken.

De pelgrim die het stof van zijn klederen schudt is een wetende en een moedige ziel, maar hij kan verder gaan omdat zijn blik de verten ziet.

Hij ziet niet slechts het stof waarin hij is gevallen, maar hij ziet een Aurora blinken achter de bergen aan het einde van zijn weg.

Hij die valt, de modder ruikt er daarover klaagt, behoort op te staan, eerder zal hij de stank niet kwijtraken. En dan nog moet hij zijn klederen reinigen.

Hij die de stank van deze modder kent zal zich nooit vrijwillig daarmee besmeuren.

De confrontatie met de geur zal hem doen walgen.

De mens die meent zijn micro-kosmische verleden te kennen zal de verloren draad wederom willen opnemen en hij zal herstellen hetgeen hij misdaan heeft en verder gaan daar waar hij bleef steken.

Dat is consequent en bewijst Inzicht en Kennis.

Iedere kans die hem tot innerlijke verrijking en tot innerlijke genezing geboden wordt, zal hij aangrijpen,

omdat hij hunkert naar de geest en zich als spiritueel mens bewijzen wil.

Hij toont zijn kennis en al zal niets menselijks hem vreemd zijn, hij herstelt zijn fouten en tracht zijn onvolmaaktheid te overwinnen.

Daarom wordt hij dan een harmonisch, natuurlijk ego, waarin de ziel alle mogelijkheden tot herstel ontvangt.

Op zulk een mens rust de verantwoordelijkheid en de taak om de werkelijkheid van de individuele zielegang uit te dragen en hij zal slechts reactie ontvangen wanneer hij de ziele-handeling praktiseert: haat bij hen die weten en niet doen, sympathie bij hen die eveneens hetzelfde betrachten.

Uw levensgang bewijst wie u bent, pelgrim.

En uw ideaal zal het hart van uw leven zijn, want daar waar uw hart zich bevindt daar bevindt u zich eveneens.

Zo uw hart ergens vol van is zal uw tong deze volheid verklanken. Dat wordt dan uw innerlijke visitekaartje: uw tong verraadt de interesse van uw hart.

Of u veel spreekt dan wel weinig spreekt is van geen belang; het gaat er slechts om waarover u spreekt, want daar ligt uw werkelijke interesse.

Het is niet nodig een zelfbeheerste, strakke en soms gefrustreerde schijnspiritualiteit te demonstreren, want de waarheid bewijst zich altijd.

En de spirituele mens moet waar zijn om de Weg tot de Hoogten te kunnen gaan.

Wees daarom nooit geremd, omdat u uw schuldgevoel en uw zwakheid kent, en ga voort, pelgrim.

Daarin ligt uw kracht, en daarin zult u eveneens uw vreugde vinden.

De Vrede van Bethlehem legt zich pas in u wanneer u doet hetgeen intuïtie en geweten van u vragen.

Henk Leene

<http://www.henkenmialeene.org/>

In heel vroeger tijden had de mens de beschikking over de Klank en die had een hoge scheppingskracht. Er konden werelden worden geschapen met behulp van klanken. De klank was een wonder en was een harmonieus instrument van de goddelijke mens. Dit wonder was echter niet anders dan een natuurlijke expressie van een goddelijk wezen wanneer het zich wilde uitdrukken. Klank was in wezen één der Wijsheden in het hart. We kunnen daarom ook wel zeggen dat Gods aanwezigheid in ons hart hetzelfde is als Gods Wijsheid in ons hart.

Die Klank is een toon, een harmonieuze toon waar de Scheppingskracht, de Lichtkracht van de Heilige Geest in is verweven. Die toon is daardoor welluidend en in Harmonie met Gods Wil. Die Harmonie heeft Kracht, een grote Kracht en werd alleen gebruikt als middel, als vertegenwoordiging van Wil om te Scheppen en was niet bedoeld voor communicatie. Integendeel, communicatie werd gedaan in Stilte, langs vibrerende gedachtegolven.

Die vroegere Klank had de goddelijke mens als klankbodem met als centrum het hart, daar waar het hele menselijke ras met elkaar is verbonden als Een geheel. Het is de verbintenis als geestelijk mens samen met de Heilige Geest tot Een geheel. En die Klank had als oorsprong het hart.

Wat een verschil is dit als we het vergelijken met de kakofonie van tegenwoordig.

Mensen spreken via hun mond en hebben die klanken nodig om met elkaar te kunnen communiceren. De mens heeft vergeten wat Scheppen is. Door de Val is de Lichtkracht in de toon verdwenen en heeft de mens die klanken slechts als communicatiemiddel tot woorden omgevormd. En die woorden zijn schrill, hard en onharmonieus. Ze zijn niet in Harmonie met Gods Wil en dus ook niet met de Heilige Geest.

De woorden van de mens zijn slechts gericht op het in stand houden van dualisme, op het in stand houden van disharmonie; van zaken die met de Goddelijke Wereld niets van doen hebben. Deze wereld waar dualisme heerst, waar alles tijdelijk is, is in totale disharmonie en wanorde vergeleken met de Harmonie van de Goddelijke Wereld.

De mens is zijn Oorsprong vergeten en ook wat hij meedraagt in het hart. En zo zijn zijn woorden niet meer geboren in het hart, maar in het hoofd. Het zijn intellectuele woorden en daardoor gespeend van elke Kracht. Die oertaal wordt niet meer gehanteerd en als gevolg daarvan heerst er in "het land van Babylon", onze wereld, een algehele spraakverwarring. De oertaal is verzonken. De sereniteit van kleuren, orde, harmonie is verdwenen en een snerpand gekrijs is ervoor in de plaats gekomen. Onze taal is een gebroken Realiteit, zoals Catharose de Petri een keer zei.

Zolang onze taal in disharmonie vibreert kan het niet meer worden verbonden met de Heilige kracht van Gods Koninkrijk, tenzij die taal weer kan worden zoals deze was in harmonieuze puurheid van Geest. We kunnen geen twee totaal verschillende werelden verbinden als er niet eerst reiniging heeft plaatsgevonden. En deze reiniging is een puur maken van het hart. En dat houdt in het erkennen en terugvinden van die pure geest die daar huist en die weer laten opbloeien als vanouds.

Pas dan krijgt de Christuskracht gelegenheid om zich weer in het hart te settelen en kan het woord weer de lading krijgen die het verdient. Het woord wordt dan weer Woord.

Die reiniging is een natuurlijk gegeven; het is het zich eerst bewust worden van de on-harmonieuze staat waarin we verkeren waarbij het besef doordringt dat wijzelf ook in totale disharmonie leven, we die disharmonie achter ons willen laten en weer terug willen naar die volstrekt Harmonieuze staat van weleer. We krijgen dan het besef van die onmetelijke en genadevolle Christuskracht die altijd aanwezig is in het Gnosisveld rondom ons en die ook in ons hart kan zetelen.

Die Christuskracht kan de mens weer tot volle Opstanding voeren, naar die Oorspronkelijke staat waarin hij eens verkeerde. Als dat besef weer tot Leven komt in ons hart, wanneer die Lichtkracht weer kan worden ontvangen als een begin voor reiniging die de rechtgeaarde zoekende mens als intentie afgeeft, vooral nu in deze bijzondere tijden waarin we leven, dan kan die Lichtkracht in heel ons menselijke stelsel een ware Revolutie veroorzaken. Ons hele bestaande menszijn wordt overhoop gegooid in de voorbereiding op de afstemming met de Heilige Geest die de oorspronkelijke verbinding met God weer tot stand brengt.

Een volledig nieuwe taal kan dan weer in ons geboren worden als de mens zich bewust wordt van zijn eigen disharmonie als aardse persoonlijkheid, zich bewust wil reinigen van deze disharmonie en inziet dat verbreking van zijn ik, zijn ego, de sleutel is tot een zuiverder hart.

Die Lichtkracht zal zich verspreiden via het bloed als nieuw bloedbewustzijn.

Het bewustzijn drukt zich uit via het bloed dat het gehele stelsel voedt, niet alleen fysiek, maar ook subtiel via de subtiele bloedbanen en overige fluïdebanen. Die Lichtkracht krijgt dan de kans zijn weg te zoeken via het bloed naar het hoofd om zodoende het hoofd en het hart met elkaar te verbinden. Waar we ons bewust met onze gedachten op richten, zullen energie en bewustzijn volgen. Ons stelsel wordt gereinigd door een zuiverder bloedsomloop.

Pas als we willen leven in ik-verbrokenheid en ons leven willen richten op Gods Koninkrijk, zal ons hart weer puur en bezegeld worden in de Christuskracht. Een wedergeboorte vindt dan plaats. Een Ware Wedergeboorte waarin de geest weer zal opvlammen en zijn werk gaat doen om innerlijk het vuil op te ruimen. Dit vuur leidt tot een nieuwe klankbodem van ons hele menszijn. Het is alsof een stuk hout wordt verhit en gedroogd. Alle vuil verdwijnt, verbrandt en lost op. En die Lichtkracht verspreidt zich via de bloedbanen tot in alle uithoeken van ons menselijke stelsel, ons menszijn.

Als altijd volgt de vraag: hoe maken wij ons hart puur? Het antwoord luidt: door ons bewust te worden van de algehele disharmonie waarin we leven en verkeren. Niet alleen rondom ons in onze omgeving, maar ook innerlijk. Het inzicht en besef over die disharmonie en de wens om dit de rug toe te keren, als een verlangen naar de Harmonie van het Goddelijke Koninkrijk, zullen ons verder drijven naar het Pad van Vervolmaking.

Maar dat inzicht en besef breken pas door als we werkelijk onszelf in de spiegel willen schouwen. Als we werkelijk een begin willen maken met te willen zien wie wij niet zijn en wie wij dan wel werkelijk zijn. Dat vereist heel wat moed en een brug zal gebouwd moeten worden tussen de oude mens en de Nieuwe Mens.

Maar als dit zijn beslag krijgt en de mens ook besluit om als gevolg daarvan een geheel Nieuw en fundamenteel ander Leven te willen gaan leiden en zich daaraan onvoorwaardelijk wil toewijden, dan zal de Lichtkracht hem in een ongekende stroom toevloeien waardoor spoedig het wonder van weleer weer gehoord kan worden: de komende Nieuwe Mens staat op binnen de oude mens en vormt een nieuwe Klankbodem waaruit nieuwe Klanken en Woorden van Wijsheid klinken die geboren zijn uit een gereinigd en puur hart. Daar waar de Christuskracht zijn kloppende stralingskracht weer voorgoed heeft verbonden met deze Nieuwe Mens.

Als we dan vragen hoe zal dit klinken; hoe wordt de nieuwe Taal? Dan luidt het antwoord: deze is niets anders dan de Kracht van het Woord, waarmee de Nieuwe Mens andere harten in vlam kan zetten in zijn Dienstbaarheid aan het Goddelijk Plan.

Niet alleen zijn aanwezigheid is anders, maar die stralingskracht krijgt betekenis in de woorden van Simon Petrus die tegen zijn medediscipelen zei: "Ik ga vissen". Echter hij ging niet zomaar vissen aan de waterkant. Zo'n discipel wordt het Vissersnet zelve door de Lichtkracht die hij uitzendt en verspreidt. En het Woord kan zelfs weer die Scheppende Kracht krijgen die het voorheen ook kende. Wat hij gekregen heeft zal hij weer willen delen.

De Nieuwe Mens wordt geboren uit een gereinigd, puur hart. Daar waar de Goddelijke vonk aanwezig is en trilt van verlangen om weer deelgenoot te worden van de Oneindigheid. Gods aanwezigheid en zijn Wijsheid zijn verborgen in ons hart. Het is onze taak dit weer tot Leven te wekken. Dan zal ook de Nieuwe Toon weer klinken.

R.B./ The Divine Plan

Het Ontwaken

Nauwelijks ontsproten aan de bron van geluk
gaf je mij drie kussen,
om mij te doen ontwaken
voor dit moment van liefde.

In mijn hart probeerde ik me te herinneren
waarvan ik deze nacht gedroomd had,
voordat ik me bewust werd
van dit ochtendgloren
van het bestaan.

Ik herinnerde me mijn dromen,
maar de maan nam mij mee.
Ik werd opgetild naar het firmament
en daar vastgeketend.
Van daaraf zag ik hoe mijn hart
op jouw pad gevallen was
en een lied ten gehore bracht.

Tussen degene die ik liefheb en mijn hart
gebeurden dingen
die mij stukje bij beetje
de herinnering terugschonken
aan al wat er gebeurd was.

Jij maakt me wakker met je aanraking,
hoewel ik je handen niet kan zien.
Zacht heb je mij gekust,
hoewel je lippen onzichtbaar bleven.
Je bent voor mij verborgen.

Toch ben jij degene die mij in leven houdt.

Wellicht zal er een moment komen
dat je genoeg hebt van het kussen.
Maar zelfs met hoon van jouw kant
zal ik gelukkig zijn.
Ik vraag je slechts
mij niet uit het oog te verliezen.

Rumi ca 1200

Mirdad en de zondvloed

Micayon: Zou u ons niet willen zeggen wie u bent? Als wij uw naam kenden, uw werkelijke naam, uw land en uw afkomst, zouden wij u misschien beter begrijpen.

Mirdad: O Micayon, u kunt evengoed trachten een adelaar met geweld terug te dwingen in de eierschaal waaruit hij eens is losgebrosen, als Mirdad met uw kluisters te willen ketenen en hem in uw sluiers te willen verstrikken. Welke naam zou een mens kunnen dragen die zich niet meer «in de eierschaal» bevindt? Welk land zou een mens kunnen omvatten die een universum in zich besloten houdt? Welk voorgeslacht zou aanspraak kunnen maken op een mens wiens enige voorvader God is? Als u mij goed wilt kennen, Micayon, leer dan eerst Micayon goed kennen.

Micayon: Misschien bent u een mythe, die het kleed van een mens draagt.

Mirdad: Ja, de mensen zullen te eniger tijd wel zeggen dat Mirdad slechts een mythe was. Maar u zult straks weten hoe werkelijk deze mythe is; hoe werkelijker dan welke soort werkelijkheid van de mensen ook. De wereld is zich nu niet bewust van Mirdad. Mirdad is zich altijd bewust van de wereld. Spoedig zal de wereld zich ook bewust zijn van Mirdad.

Micayon: Bent u misschien de verstekeling?

Mirdad: Ik ben de verstekeling in iedere ark die de zondvloed van de begoocheling weerstaat. Ik grijp het roer zodra er een kapitein mijn hulp inroept.

Uw hart heeft, ofschoon u dit niet weet, reeds lang luid om mij geroepen. En luister goed: Mirdad is hier om u hier veilig uit te loodsen, opdat u, op uw beurt, de wereld zult mogen loodsen uit de grootste zondvloed die er ooit geweest is.

Micayon: Een nieuwe zondvloed?

Mirdad: Niet om de aarde te overspoelen, maar om op de aarde de hemel tot uitdrukking te brengen. Niet om het spoor van de mens uit te wissen, maar om in de mens God te onthullen.

Micayon: Nog maar enkele dagen geleden werd ons firmament getooid met de regenboog. Wat spreekt u dan van een komende zondvloed?

Mirdad: De zondvloed die reeds met veel geweld aan het opkomen is, zal verwoestender zijn dan de zondvloed van Noach. Een aarde die door wateren is verzwolgen, is zwanger van lentebeloften.

Maar dat is niet het geval met een aarde die in haar eigen koortsige bloed gestoofd is.

Micayon: Moeten wij dan het einde verwachten? Want ons is gezegd dat de komst van de verstekeling het teken van het einde zal zijn.

Mirdad: Wees niet ongerust over de aarde. Zij is te jong en haar borsten vloeien nog over. Meer generaties zal zij nog zogen dan u tellen kunt. Heb ook geen zorgen over de mens, de heer van de aarde, want hij is onvernietigbaar. Ja, onuitwisbaar is de mens. Ja, onuitputtelijk is de mens. Hij zal de smeltoven ingaan als een mens, maar eenmaal als een god daaruit te voorschijn treden.

Wees standvastig. Maak u gereed. Laat uw ogen, oren en tong vasten, opdat uw hart die heilige honger zal kennen die, zodra hij gestild is, u voor altijd verzadigd zal laten. U moet steeds zo verzadigd zijn dat u in de nood van de behoeftigen kunt voorzien.

U moet steeds sterk en standvastig zijn, opdat u de wankele lenden en de zwakken kunt schragen.

U moet steeds volkomen op de storm voorbereid zijn, opdat u alle daardoor geteisterde zwervers een veilig onderdak kunt bereiden.

U moet steeds lichtend zijn, opdat u hen die in het duister verkeren, tot gids zult kunnen dienen.

Zwakken zijn een zware last voor de zwakken. Maar voor de sterken zijn zij een aangename last.

Spoor de zwakken op! Hun zwakte is uw kracht.

De hongerigen zijn slechts honger voor de hongerigen. Maar de verzadigden zijn verheugd hun overvloed aan hen te kunnen schenken. Spoor de hongerigen op!

Uw verzadigdheid is wat zij van node hebben.

Blinden zijn struikelblokken voor de blinden. Maar voor de zienden zijn zij mijlpalen. Spoor de blinden op!

Hun duisternis is uw licht.

Hoofdstuk VII uit het boek Mirdad/Mikhail Naimy

